

Do kin zamíří celovečerní debut
režiséra Víta Zapletala
PRACH

Po uvedení na domácích filmových festivalech vstupuje do kin film Prach debutujícího Víta Zapletala. Subtilní rodinné drama, které se z běžné české tvorby vymyká přirozeným akcentem křesťanské víry, má distribuční premiéru 11. srpna.

Prach byl v předpremiéře uveden na Mezinárodním filmovém festivalu [Karlovy Vary 2015](#), kde byl zařazen do soutěžní sekce Na Východ od Západu. Promítán byl také na Mezinárodním filmovém festivalu [Febiofest 2016](#) a na festivalu [Finále Plzeň](#).

PRACH
11. srpna 2016

ARTCAM

Česká televize

www.prach-film.cz

www.prach-film.cz

Synopse:

Mrtvice otce odstartuje příběh tří dnů a dvou nocí v životě jedné rodiny. Kvůli ní přijíždějí k rodičům na venkovskou samotu oba synové se svými partnerkami. Po dlouhé době jsou společně na jednom místě. V domě se pomalu zastavuje čas, pietní nálada vybízí k meditacím o základních otázkách života. A nenápadné, podivné náhody směřují jejich cesty nepředvídaným směrem. Decentní snímek, spoléhající na divákovu aktivní spolupráci, navrácí do české kinematografie duchovní rozměr.

"Když jsem před lety uviděl školní film Víta Zapletala Pokoj, okamžitě jsem s ním chtěl pracovat," říká producent filmu Radim Procházka. „V pětiminutovém černobílém filmu se hlavní postava staré ženy ležící v posteli prakticky pouze dvakrát otočí z boku na bok, přesto je v něm o životě a jeho plynutí řečeno vše podstatné. Prach je Zapletalovým prvním "dospělým", celovečerním snímkem a hlavní mužská postava ho opět celý proleží v posteli a tentokrát už se ani neotáčí. Přesto jsem byl stejně uhranutý a vnitřně spokojený jako při sledování zmíněného Pokoje."

Scénář: Vít Zapletal, Václav Hrzina / **Režie:** Vít Zapletal / **Hrají** Radek Valenta, Hana Jagošová, Vojtěch Poláček, Eliška Stejskalová, Filip Truksa, Hilda Novotná, Rudolf Fuchs, Miroslav Babuský, Karel Vlček / **Kamera:** Ondřej Belica / **Střih:** Jiří Procházka / **Zvuk:** Jan Richtr / **Hudba:** Robert Křesťan, Jiří Vašíček / **Producent:** Studio FAMU / **Koproducenti:** Produkce Radim Procházka s.r.o., Česká televize, Barrandov studios, Libor Sekerka / **Země:** ČR / **Stopáž:** 95 min. / **Přístupnost:** přístupný / **Premiéra:** 11. 8. 2016

TRAILER: https://www.youtube.com/watch?v=_UpRLPUsZ_0

TISKOVÉ MATERIÁLY KE STAŽENÍ: <http://artcam.cz/prach/>

Distribuční premiéra 11. 8. 2016

O FILMU:**Na dřeň vypreparované drama**

//V třech dnech a dvou nocích se odehrává kontemplativní a až na dřeň vypreparované rodinné drama, kterým celovečerně debutuje čerstvý absolvent FAMU Vít Zapletal. Otcova mrtvice je katalyzátorem pro zkoumání vztahů jeho nejbližších, k otci, mezi sebou i k sobě samým. Nenápadně plynoucí a soustředěné vyprávění se noří do nitra postav, opírá se o detaily světa venkovského domku, v improvizovaném nemocničním pokoji a přilehlém sadu a otevírá otázky spirituality, rodiny a mezilidské odpovědnosti. Minimalismus a otevřenost k interpretaci se snoubí s pojetím bolesti v mnoha podobách jako ústředního tématu filozoficky ambiciózního snímku.// (zdroj: *Febiofest*)

Příběh o zrychlené době, která ztrácí Boha

//Absolventský film režiséra Víta Zapletala je minimalistickým snímkem s prvky spirituality a příběhem o naší současnosti, o zrychlené době, která ztrácí Boha, víru a rodinnou tradici. Jsme prach a v prach se obrátíme - to je nezpochybnitelná pravda, kterou snímek předkládá s lehkostí a samozřejmostí, stejně jako samozřejmý je život a smrt.// (zdroj: *Finále Plzeň*)

OHLASY:**Vít Poláček, 25fps.cz:**

Absolventský film studenta katedry režie FAMU má světové parametry. Na pozadí zápletky o umírajícím otci rodiny nechává diváka bloudit v mikrosvětě jeho rodiny a pozorovat drobné detaily, které mohou a nemusejí skládat celkový obraz. Film je čistě nenávodný a přitom má jasný styl, který definuje zejména práce s časem a prostorem. Navíc klade transcendentální otázky.

Jan Křipač, Fantom filmu:

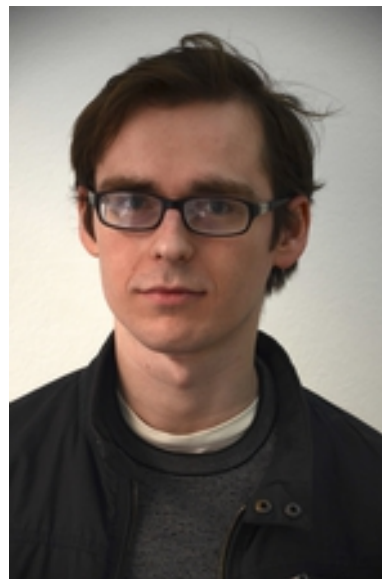
„Vztahový film“ o rodině, která se musí vyrovnat s nenadálou tragickou událostí, se nevyčerpává na běžné psychologické rovině, ale dotýká se – aniž by sklouzl do prázdné rétoriky – duchovních rozměrů života. I když jsou Zapletalovy inspirační zdroje zřejmé (zejména francouzská linie Bresson – Pialat – Cavalier), mladý režisér se nebojí – zvláště ve výtvarném pojetí a mizanscéně – vlastních neotřelých řešení, která nepoutají pozornost k sobě, ale jsou vkomponována plynule ve prospěch příběhu...

TVŮRCI:

Vít Zapletal (scenárista a režisér, nar. 1986, Hustopeče u Brna)

Vystudoval užitou malbu na SUPŠ v Uherském Hradišti, poté režii na pražské FAMU v dílně Jana Němce a Petra Marka. Ohlas vzbudily už jeho studentské filmy: za snímek *Pokoj* (2008) získal Stříbrného dinosaura na festivalu Etiuda & Anima v Krakově, snímek *Pět měsíců a tři dny* (2008) byl oceněn na Famufestu jako nejlepší cvičení studentů prvního ročníku. Je spoluautorem scénáře k filmům *Entertainment* (2010) a *Road-Movie* (2015) režiséra Martina Jelínka a *Holka 180* (2010) a *Cesta do Říma* (2015) režiséra Tomasze Milenika.

V roce 2011 natočil bakalářský snímek *Život přede mnou*, který se objevil v české soutěžní sekci Fresh Film Festu. Subtilní rodinné drama *Prach* je jeho absolventský film.

Radim Procházka (producent; nar. 1975)

Absolvent katedry dokumentární tvorby FAMU (2006) působí jako producent, režisér a scenárista. Dlouhodobě spolupracoval s režisérem Robertem Sedláčkem (např. *Rodina je základ státu*). Produkoval filmy Karla Vachka *Záviš – kníže pornofolklu* (2006) a *Tmář a jeho rod* (2011). Režiroval například dokumenty *Čí je moje dítě* (společně s Markem Dudou), který byl na Academia Film Olomouc 2014 vyhlášený nejlepším českým populárně-naučným filmem. Společně s režisérem Janem Buštou napsal scénář k jeho „elektro-minimalistické doku-operetce *Televise bude!*“ Od roku 2012 vyučuje na FAMU zahraniční studenty. Je mentorem adeptů režie v programu Academy Preparation Program. Zasedá v předsednictvu Asociace producentů v audiovizí, je členem Evropské filmové akademie a českým Producer on the Move 2011. Produkoval úspěšný celovečerní debut Štěpána Altrichtera *Schmitke* (2014), za kterého byl nominován na Českého lva v kategorii Nejlepší film.

SLOVO PRODUCENTA:

"Vít Zapletal ví přesně, co dělá a čeho chce dosáhnout," vysvětluje producent Radim Procházka. Prach podle něj není ani efektní ani sebestředný. „Přesto si ho zapamatujete, protože se vymyká současné české hrané produkci. Vymyká se poučeností dějinami i současností evropské kinematografie, vážným tématem a nepsychologizujícím zpracováním, které přibližuje všední dramata postav nebývale věrohodně. Režisér klade stejný důraz na herce i rekvizity a kameraman Ondřej Belica s velkým citem pro dlouhé záběry vše rámuje přesnými kompozicemi," dodává Procházka.

ROZHOVOR S REŽISÉREM VÍTEM ZAPLETALEM:

Původně se váš film měl jmenovat Vyzpytatelné cesty. Nyní je název Prach. V čem je pro vás rozdíl a proč jste zvolil tento název?

Vyzpytatelné cesty byl od začátku jen pracovní název. Když jsem ve škole musel odevzdat první verzi scénáře, nic lepšího mě tehdy nenapadlo, a ani dlouho potom. Až po víc jak třech letech, pár dní před výrobou titulků u hotového filmu mě napadl Prach, což je rozhodně výhodnější a vhodnější název pro svou nekonkrétnost a nenásilnější odkazování k možnému čtení příběhu z křesťanského hlediska.

Váš film je volně inspirovaný jedním obrazem Jakuba Schikanedera. O jaký obraz jde a co přesně vás na něm inspirovalo?

Zapomněl jsem už název, jde o méně známou krajinku, kde před venkovským stavením ve světle zapadajícího slunce stojí starší žena a něco dělá na zahrádce. V době, kdy jsem hledal příběh filmu, jsem si několik týdnů jen půjčoval a prohlížel různé obrázkové knihy o výtvarném umění. A že mě to všechno najednou docvaklo zrovna u tohoto obrázku nepovažuji za tak příznačné, pravdou ale je, že první záběr Prachu má vlastně skoro stejnou kompozici jako ta Schikanederova malba. Jinak mě zaujaly především jakési teplotní kontrasty, studené zdi domu kontra teplé světlo soumraku a teplé tělo ženy. Napadlo mě, že v tom stavení může být další tělo – muž, který už nemůže vstát z postele, pomalu umírá, tedy chladne, stává se studeným jako ty zdi. Pak se už nápady začaly řetězit samy, ale ty teplotní kontrasty naše uvažování směřovaly dál. Chtěl jsem, aby synové, kteří muže přijedou navštívit, měli tendenci pořád utíkat z chladného domu ven na slunce a celý film jsme si se spoluscenáristou Vaškem Hrzinou dlouho představovali jen jako sít těchto trajektorií útěků za sluncem a návratů.

Prach je snímek, který se z běžné české tvorby vymyká. Byl to váš záměr, odlišit se nějakým způsobem?

Nevím, jestli se dá říct přímo záměr. Byl to spíš trochu experiment, o kterém jsem nemohl dopředu přesně vědět, jak bude nakonec působit. Když byl po dvou letech natáčení materiál konečně kompletní a viděl jsem poprvé celý hrubý střih, překvapilo mě, jak je ten film zvláštní, protože já jsem si představoval spíš nějakého křížence Karla Kachyni a Františka Vlácilu, myslím ty z jejich civilnějších snímků. Když jsem to pak takhle řekl svému střihači Jirkovi Procházkovi, upřímně se zasmál.

Kteří světoví filmoví tvůrci jsou pro vás zajímaví jako inspirační zdroj, stylově či jinak?

Myslím, že jsem už za fází nějaké přímější inspirace jinými tvůrci, snažím se čerpat přímo ze života. Stylově pak mám blíž spíš ke starším filmařům, klasikům jako Antonioni, Bresson, Pialat nebo Evald Schorm. Je to ale taky složitější. Téma si vynutí svůj adekvátní styl. Dokážu si lehce představit, že bych natočil film stylově ve všem naprosto opačný než Prach, pokud by si o to jeho příběh a myšlenka řekli.

Kde jste pro svůj film hledal herce a jak se vám s nimi spolupracovalo?

Měl jsem pocit, že by ten film naprosto nefungoval, kdyby se v něm objevily známé tváře. Prostě jsem si to nedokázal představit, respektive při té představě jsem se sám musel smát. Proto jsem se rozhodl hledat zcela neznámé herce nebo úplně neherce. Některé postavy ale měly ve scénáři tolik textu, že jsem musel chtít nechtě vsadit na profesionály. Narazil jsem na Radka Valentu, kterého sice každý zná jako Jindřicha z Princezny ze mlejna, to mu ale tehdy bylo asi 18 let a jeho současný vzhled je natolik jiný, že si ho s tou rolí už nikdo nespojuje. Podle něj jsem pak začal hledat další členy filmové rodiny tak, aby si byli opravdu nějak základně podobní, aby divák mohl věřit, že jsou příbuzensky spjatí. Radkův filmový bratr je Vojta Poláček, herec samouk z avantgardního divadla Potrvá, maminkou neherečka, ale zkušená komparzistka Hilda Novotná a otcem herec a loutkoherec Rudolf Fuchs, který se ale hraní už posledních třicet let nevěnuje. Hanka Jagošová je mladá herečka z Brna, v té době byla ale už asi šestým rokem na mateřské, a Eliška Stejskalová byla naprostá neherečka, seznámili jsme se na hodině francouzštiny na FAMU. Spolupráce s nimi všemi byla krásná, protože vše probíhalo na velmi osobní úrovni, ale zároveň občas i trochu nervózní, protože kvůli natáčení na 35mm materiál a nedostatku peněz jsme museli často točit na první pokus, což je velmi nepříjemné i pro mnohem zkušenější herce.

Film vznikl poměrně dlouho, jaké všechny peripetie jste musel překonávat při natáčení a následné výrobě?

Jenom fáze natáčení trvala nějakých 22 měsíců, samozřejmě s dlouhými přestávkami. Stručně řečeno, došly peníze, protože nikdo nebyl schopný odhadnout, jak bude film vlastně dlouhý. Souvisí to s tím, že to byl opravdu experiment, především co se týče práce s tempem vyprávění. Ty záběry byly opravdu dlouhé, a i když jsme se snažili často točit na jedno jetí nebo scénář trochu redukovat, po pár dnech materiál došel a my jsme museli přemýšlet, kde sehnat peníze na zbytek filmu. Přes půl roku to vypadalo dost beznadějně. Nakonec nás zachránil Radim Procházka, který náš projekt prosadil jako koprodukcí v České televizi. Objevilo se pak samozřejmě ještě mnoho dalších komplikací - s počasím, se závazky herců, se stěhováním do ateliéru kvůli příchodu zimy nebo s dalším sháněním peněz na práva k použité hudbě, ale to by bylo nadsadou.

TISKOVÝ SERVIS:

Hedvika Petrželková, tel. +420 776 167 567,

email: hedvika.petrzelkova@artcam.cz,

Film Distribution ARTCAM, www.artcam.cz